

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу § 6. закона о местима, одобрено је:

„да се место Радманово, заселак села Влајковца, општине влајковачке, у срезу копаоничком, округу крушевачком, по изјављеној жељи својих становника прогласи за село под именом Радманово.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. јула 1908. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника друге класе округа нишког Ђорђа Ненадовића, начелника исте класе округа крагујевачког;

за начелника друге класе округа крагујевачког Љубомира Марковића, начелника исте класе округа моравског;

за начелника треће класе округа моравског Милоша Ђорђевића, начелника исте класе округа нишког;

за начелника друге класе среза нишког Петра Банџића, начелника исте класе среза пчињског;

за начелника друге класе среза пчињског Тешмана Николића, начелника исте класе среза нишког;

за начелника друге класе среза жупског Милана Анђелковића, начелника исте класе среза ариљског, и

за начелника треће класе среза ариљског Милана Пурића, начелника исте класе среза жупског, — све по службеној потреби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 12. јула 1908. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Живко Живковић, секретар треће класе начелства округа смедеревског на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда отпусти из државне службе у интересу исте.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 12. јула 1908. год. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу мају 1908. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда у току месеца маја извршено је у Србији:

1. Убиства	42
2. Детоубиства	2
3. Нехотичних убиства	1
4. Покушаја убиства	31
5. Разбојништва	8
6. Тешких телесних повреда	21
7. Паљевина	50
8. Опасних крађа	140
9. Злонамерних поништаја туђих ствари	24

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	38	или	90·5%
Детоубиства	1	»	50%
Нехотичних убиства	1	»	100%
Покушаја убиства	30	»	97%
Разбојништва	6	»	75%
Тешких телесних повреда	21	»	100%
Паљевина	13	»	26%
Опасних крађа	40	»	28%
Злонамерних поништаја туђих ствари	5	»	20·8%

Највећи број убиства извршен је помоћу *ватреног оружја* (23), затим помоћу *оштрог* (9), помоћу *туца* (8), *дављењем* (1) и *грљањем* (1).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 19 случаја, у *освети* за 12, у *користољубљу* за 2, у *љубомори* за 1, у *сујевељу* за 1 и у *вршењу званичне дужности* за 1 случај. За шест случаја узроци су непознати.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убиства јављају се: у срезу звишком 4 (2 непронађена), у срезу косаничком 3,¹⁾ у срезу грчанском 2, у срезу расинском 2, у срезу параћинском 2, у срезу бољевачком 2 (1 непронађено), у срезу прокупачком 2 и по 1 у срезовима: колубарском округа београдског, космајском, посавском округа београдског, јабланичком, брзопаланачком, кључком, гужанском, јасеничком округа крагујевачког, жупском, трстеничком, ресавском, бањском, лужничком, моравском округа пожаревачког, голубачком, пожаревачком, млавском, качерском (непронађено), љубињском, орашском, добричком, трнавском, жичком и у варошима: Нишу и Шапцу.

Детоубиства су извршена по 1 у срезовима: крагујевачком и лужничком (непронађено).

Једно нехотично убиство извршено је у срезу темнињском.

Покушаји убиства извршени су: у срезу космајском 4, у срезу лесковачком 2, у вароши Крагујевцу 2, у срезу параћинском 2, у срезу хомољском 2, у срезу подунавском 2 (1 непронађен), у срезу прокупачком 2 и по 1 у срезовима: колубарском округа београдског, јабланичком, крајинском, гужанском, крагујевачком, лепеничком, жупском, ресавском, нишком, моравском округа нишког, нишавском, јадранском, голубачком и у варошима: Ђуприји и Зајечару.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена: у срезу деспотовачком 2, у вароши Ђуприји 2 и по 1 у срезовима: параћинском, моравском округа пожаревачког (непронађено), рамском (непронађено) и звишком.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу жупском 6, у срезу крагујевачком 2, у срезу деспотовачком 2, у срезу посаво-тамнавском 2 и по 1 у срезовима:

¹⁾ Једно од ових убиства извршило су непознати Арнаути из Турске.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

посавском округа ваљевског, рамском, звишском, таковском, ариљском, рачанском, моравичком, трнавском и у вароши Београду.

Паљевине су извршене: у срезу деспотовачком 5, у срезу бољевачком 5 (3 пронађене), у срезу гужанском 4 (1 пронађена), у вароши Нишу 4 (све пронађене), у срезу сврљичком 4, у срезу крагујевачком 3, у срезу подгорском 2 (обе пронађене), у срезу лепеничком 2, у срезу банском 2, у срезу прокупачком 2 и по 1 у срезovima: оба колубарска (пронађена), врачарском, јаблиничком, неготинском, трстеничком, темнићском, параћинском, беличком, мачванском, звишском, подунавском, јасеничком округа смедеревског, зајечарском, добричком (пронађена), црногорском и рачанском.

Вредност свих ових паљевина износи око 53.500 динара.

Опасне крађе извршене су: у срезу јаблиничком 10 (1 пронађена), у вароши Београду 9 (4 пронађене), у срезу пожаревачком 6, у срезу голубачком 5 (4 пронађене), у срезу хомољском 5 (2 пронађене), у срезу космајском 4 (1 пронађена), у срезу гужанском 4 (1 пронађена), у срезу копаоничком 4, у срезу деспотовачком 4 (1 пронађена), у вароши Шапцу 4, у вароши Пожаревцу 4 (2 пронађене), у срезу звишском 4, у срезу заглавском 4, у срезу косаничком 4, у срезу подгорском 3, у срезу тамнавском 3, у срезу млавском 3 (све пронађене), у срезу тимочком 3, у срезу жичком 3 (1 пронађена), у срезу моравичком 3, у срезу ваљевском 2 (1 пронађена), у срезу јасеничком округа крагујевачког 2 (1 пронађена), у вароши Крагујевцу 2, у срезу ражањском 2, у срезу трстеничком 2 (1 пронађена), у вароши Крушевцу 2, у срезу беличком 2 (1 пронађена), у срезу ресавском 2, у вароши Нишу 2 (обе пронађене), у срезу азбуковачком 2 (обе пронађене), у срезу подунавском 2 (обе пронађене), у срезу јасеничком округа смедеревског 2 (1 пронађена), у срезу бољевачком 2, у срезу зајечарском 2, у срезу црногорском 2 и по 1 у срезovima: врачарском, грочанском, колубарском округа ваљевског, (пронађена), пчињском (пронађена), лесковачком (пронађена), крајинском (пронађена), неготинском, брзопаланачком (пронађена), лепеничком, жуписком, параћинском (пронађена), моравском округа нишког, јадранском, мачванском, поцерском, моравском округа пожаревачког (пронађена), орашском, прокупачком, рачанском и у варошима: Зајечару (пронађена) и Ужицу (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око 19.130 динара.

Злонамерних поциштаја туђих ствари било је: у срезу трстеничком 3, у срезу ресавском 3, у срезу таковском 3 (2 пронађена), у срезу подунавском 3, у срезу лепеничком 2, у срезу параћинском 2 (1 пронађен) и по 1 у срезovima: космајском (пронађен), тамнавском, моравском округа нишког, нишком, мачванском, зајечарском, рачанском и у вароши Београду (пронађен).

Вредност уништених ствари износи око 11.520 динара.

Поред изложених дела у току месеца маја извршено је још у Србији и 24 самоубиства, и то: у срезу гужанском 3, у вароши Београду 3, у срезу врачарском 2, у срезу ресавском 2, у срезу млавском 2 и по 1 у срезovima: јаблиничком, жуписком, алексиначком, нишавском, азбуковачком, раџевском, јасеничком округа смедеревског, зајечарском, ужичком, рачанском и у варошима: Крагујевцу и Пожаревцу.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем* 17, *ватреним оружјем* 4, *дављењем у води* 2 и *тровањем* 1, а узроци њиховом извршењу леже: у *душевном растројству* за 7 случаја, у *болести* за 5, у *очајању* за 2, у *домаћој расири* за 1 и у *страху од казне* за 1. За осам случаја узроци су непознати.

Покушаји самоубиства извршени су по 1: у срезу прокупачком (ватреним оружјем), у вароши Чачку (ватреним оружјем) и у вароши Београду (дављењем у води), а узроци њиховом извршењу леже: у *душевном растројству* за 2 случаја и у *очајању* за 1 случај.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У Ж И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојничтва	Словачка	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поциштаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	5	—	—	5	—	—	—	2	6	1	2	—
2	« ваљевски	—	—	—	—	—	—	1	3	9	1	—	—
3	« врањски	1	—	—	3	—	—	—	1	12	—	1	—
4	« крагујевачки	2	1	—	5	—	—	2	9	9	2	4	—
5	« крајински	2	—	—	1	—	—	—	1	3	—	—	—
6	« крушевачки	4	—	—	1	—	—	6	1	11	3	1	—
7	« моравски	3	—	1	4	5	—	2	8	9	5	2	—
8	« нишки	2	—	—	2	—	—	—	—	—	—	1	—
9	« црнотски	1	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—
10	« подрински	1	—	—	1	—	—	2	1	9	1	2	—
11	« пожаревачки	8	—	—	3	3	—	2	1	28	—	3	—
12	« руднички	2	—	—	—	—	—	1	—	—	3	—	—
13	« смедеревски	1	—	—	2	—	—	—	2	5	3	1	—
14	« тимочки	2	—	—	1	—	—	—	6	12	1	1	—
15	« топлички	6	—	—	2	—	—	—	3	5	—	—	1
16	« ужички	—	—	—	—	—	—	2	2	4	1	2	—
17	« рачански	2	—	—	—	—	—	2	—	6	—	—	1
18	Управа града Београда	—	—	—	—	—	—	1	—	9	1	3	1
Свега:		42	2	1	31	8	—	21	50	140	24	24	3

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 10. јула 1908. године АБр. 854. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ВЕРТИЛОНАЖ И ДАКТИЛОСКОПИЈА

(НАСТАВАК)

Већ је четврт века како Бертилонов систем функционисао готово у целом свету без замерке; ви лично признајете да је он много сигурнији од дактилоскопије; најодличнији стручњаци на пољу дактилоскопије и не помисаљу на искључиво дактилоскопски картон већ траже zgodну комбинацију између Бертилоновог система и дактилоскопије, и ви ипак хоћете да ми одмах мењамо начин класификације картона у нашем антропометријском одељењу, и да на овај начин отежамо манипулацију са до сада прикупљеним материјалом, и то баш онда кад нам је овај материјал отпочео пружати обилне практичне користи. Кад остале државе са Бертилоновим системом, у

чијим се одељењима за идентификацију налазе по неколико десетина или стотина хиљада картона не хитају са мењањем класификације ових картона, онда на сваки начин није прешно ни за наших 4000 картона.

Г. Лазаревић се још брине шта ће бити са нашим до сада прикупљеним подацима у антропометријском одељењу пошто се измени начин класификације картона; он је чак и уверен да ће они, »после кратког времена некорисно и неплодно почивати у архиви«. Извините, г. Лазаревићу, али ако је и од вас, много је. Знате ви врло добро, као и ми, да ови подаци никад не могу изгубити своју вредност, и да ће се данашњи Бертилонов систем, чак и у случају кад би га дактилоскопија потпуно потисла — што је апсолутно немогуће — морати задржати, упоредно са новим системом све докле, док не изумре генерација мерених и описаних личности, јер нико неће бити луд, да одмах после измене класи-

фикације побаца све инструменте за мерење, и да се па овај начин без икаквог разлога лиши раније прикупљених података. И кад ствар овако стоји, онда је са гледишта класификације потпуно безначајно, да ли ће наше антропометријско одељење сад одмах или после 1—2 год. мењати данашњу класификацију картона, док је с обзиром на данашњи интернационални карактер Бертилоновог система врло важно да се са овим мењањем не хита док се дефинитивно не реши питање о будућој интернационалној методи, које је данас на дневном реду.

Најзад г. Лазаревић иде толико далеко: па „сматра за дужност“, да на ово своје мишљење скрене пажњу „и наших меродавних чинилаца“. Нас ово, у осталом, ништа не изненађује, јер знамо за ову г. Лазаревићеву навику. Нема готово ниједног његовог написа у коме он не скреће пажњу „меродавним“ те на ово те на оно. Изгледа, међутим, да је све ово било узалуд, јер се сам г. Лазаревић у „Пријављивању Становиштва“ отворено жали, што његови написи пролазе непажљиво. Да ли ће у овом случају г. Лазаревић бити боље среће, не знамо, али кад већ он налази разлога, или како вели „сматра за дужност“ да скреће пажњу меродавним на једно своје погрешно мишљење, онда, ваљда, неће имати ништа против тога, што ћемо и ми скрепути пажњу читалаца на један позитиван факт, који најбоље доказује неумесност г. Лазаревићевог мишљења о чисто дактилоскопском систему и мењању класификације картона у нашем антропометријском одељењу.

У Белгији је већ од пре неколико година на дневном реду питање о успостављењу званичног одељења за идентификацију. Скоро сваке године приликом претреса буџета министарства правде, говори се и о овој ствари, па је тако било и крајем прошле године захваљујући известиоцу Верстејлену, чији је значајан говор публикован у овогодишњој априлској свесци белгијског часописа „Revue de droit pénal et de criminologie“. Ево шта вели Верстејлен:

„Водећи рачуна о извештају централне секције г. Министар нам је казао: „Ја сам потпуно расположен да идем означеним путем, и већ сам установио криминално-антрополошки лабораторијум у казненом заводу Форесту, чија ће инсталација бити довршена 1909. год. У овом институту одређиваће се антрополошки карактери осуђених лица, њихове аномалије, рђаве навике и т. д. као и њихово психично стање“.

Ово није оно што смо ми тражили. Без сумње је веома корисно, са гледишта судске идентификације у опште, познати прошлост и природу злочинчеву, али оно што је од нарочитог интереса, то је: познати саме злочинце, моћи разликовати индивиду-е са судском прошлосту и моћи познати, у целом свету, индивиду-е које имају интереса да се крију. Стварање одељења са интернационалним картоном, први је и неопходан услов за борбу против интернационалног злочина. То је она, која допушта да се разликују индивиду-е и да се познаду злочинци.....

Интернационалном злочину, који је најопаснији и по правилу некажњив, треба ставити на супрот интернационалну полицију. Као први услов за њено остварење потребно је имати у свима цивилизованим земљама, па свима деловима глоба, у метрополама као и у колонијама, једну исту методу идентификације, којом ће се сваки полицијски орган, без обзира на језик и народност, моћи користити, без претходног студирања примљеног картона или личног описа, који му доноси телеграф с другог краја света.

(свршиће се)

Д. Ђ. Алипић.

ДIE VERBRECHENSBEWEGUNG IM ÖSTLICHEN EUROPA

I Band. — Die Criminalität der Balkanländer.

von Dr. Arnold Wadler.

У 18. броју „Полицијског Гласника“ обећали смо приказати књигу, која је под горњим насловом изашла ових дана у Минхену и чија се садржина у главном тиче криминалитета у Србији, пошто је писац од свију балканских земаља у њој нашао најбољи криминално-статистички материјал.

У приказу ове књиге ми ћемо се држати реда и деобе, које је и писац учинио.

I Објективни моменти криминалитета.

А. Правосуђе. (Казнено право. Његове особености. Смртна казна. Ухваћени и неухваћени учиниоци. Осуда и ослобођење).

За оцену питања о криминалитету извесне земље на сваки начин да је од првенствене важности казнено право дотичне земље, односно питање какве су и које радње угрожене казном. Балканске земље, изузев у неколико Црну Гору, немају свога самониклог казног права. Свуда је служило за углед право са запада, а у првом реду француски „Code pénal“. Оштрије одредбе унете су из пруског закона од 1851., као што је случај са Србијом, у чији је казни закон од 1860. г. поред пруског нашао пријема још и баденско право.

Реципирано право на сваки начин имало је свуда и својих измена, од којих су најважније оне о смртној казни. Карактеристична је широка примена ове главне казне у Црној Гори и Србији. Неће се погрешити, ако се то буде сматрало као израз племенске одлике и историског развика. До скоро је у Србији била примењивана смртна казна још и за квалифицирану крађу и друге сличне деликте против својине. Колика се претерана заштита даје својини помоћу терористичких мера најбоље се види из статистике смртних казна за време од 1887.—1897. год., где је у већини случајева ова казна изречена због злочина противу својине и то у много случајева због крађе. Од тада су закон и пракса ублажили ову оштрину, а примена смртне казне за крађу укинута је новелом од 13. маја 1892. год.

Док је закон на једној страни оштар, шта више свиреп, па другој страни по-

казује се опет прилично благ. Такав је случај на пр. са §-ом 245. српског казног закона, који пружа извесне благости у корист хајдука, који се предаду власти. Као што ће се накнадно видети та благост није са свим неоправдана. У сваком случају она је доказ о томе, да је моћ владе у овом правцу ограничена и да је због тога упућена на нактирање.

У погледу на казни поступак за Србију је вредно помена, да је она и до данас задржала инквизициони принцип примљен од аустро-угарског права. Компетенца поротног суда је врло ограничена.

Од свију балканских земаља само статистика Србије допушта, да се критички оцени један од најважнијих објективних фактора криминалитета — криминална полиција, јер је само у њеној статистици бар у неколико нашао израза савремени захтев теорије, по коме се за оцену криминалитета извесне земље морају дати тачни подаци не само о пресуђеним кривичним делима, већ и о свима онима, која су само дошла до знања власти. Српски годишњази на име доносе редовно на крају суму насилно убијених и број пожара и паљевина, учињених у дотичној години. Врло корисну допуну овим подацима садржи књ. V. „Прилога“ од године 1902. где је дат преглед за периоду 1889.—1895. пронађених и непронађених извршилаца паљевина. Писац је међутим добио податке у рукопису и за све остало време до 1905. године.

По статистици број паљевина у годинама 1889.—1905. колебао се између 126 и 708.¹⁾ Просечно нешто више од 442. Напротив, пак, број осуђених лица због овог деликта кретао се само између 5 и 46 и износио је средње нешто више од 22. Јасно је као дан, да овој грдној разлици није узрок само у честој множини ових злочина. Овој жалосној појави разлог је више у недовољној функцији криминалне полиције. То доказују бројеви статистике паљевине, по којој су од извршилаца:

Таблица I

У години	про-нађени	у про-цент.	непро-нађени	у про-цент.	Свега било паљевина
1889	52	7.86	610	92.14	662
1890	84	12.46	590	87.54	674
1891	55	7.77	653	92.23	708
1892	33	9.97	298	90.03	331
1893	55	16.92	270	83.08	325
1894	21	9.55	199	90.45	220
1895	25	11.68	189	88.32	214
1896	9	7.15	117	92.85	126
1897	36	7.92	419	92.08	455
1898	50	10.83	412	89.17	462
1899	43	11.15	343	88.85	386
1900	29	9.74	269	90.26	298
1901	31	8.14	350	91.86	381
1902	159	28.81	393	71.19	552
1903	150	22.60	514	77.40	664
1904	138	22.23	483	77.77	621
1905	155	21.38	570	78.62	725

¹⁾ W. је, као што ће се доцније видети из табеле, у овој оцени изгубио из вида последњу 1905-ту годину, која показује 725 паљевина, те је према томе у овоме периоду кретање паљевине у ствари између 126 и 725, а не 708.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.BE

Као што се види само последње четине године показују колико толико повољне цифре пронађених учинилаца, а иначе укупни је резултат јадан. Шта више српска статистика показује једну теориски поучну појаву: што је више дела учињено, то је мање учинилаца пронађено. Парадокс, који нам казује, да само број осуђених, дакле, не даје увек праву слику криминалитета извесне земље.

Сличне резултате даје нам и разматрање убистава у најширем смислу (све врсте убистава). И ту се види знатан несклад између броја убијених и броја осуђених, као што показује ова:

Таблица II

Године	Број осуђених	Број убијених	Од тога убијено ватреним оружјем.	
1889	290	540	Нема података	
1890	336	555		
1891	353	436		
1892	318	431		
1893	203	419		
1894	340	564		
1895	429	544		
1896	241	402		
1897	279	403		295
1898	257	402		289
1899	234	335		230
1900	173	290		112
1901	207	329		223
1902	197	393		266
1903	146	445		210
1904	190	540	256	
1905	266	600	269	

И овде је један велики део учинилаца остао непронађен, премда однос није тако страшан као код паљевина. Таблица даље показује релативно врло велики број убистава ватреним оружјем у годинама, за које има податка. Средње тај број износи 60%.

(ПСТАВИЋЕ СЕ)

М. Ј. Петровић.

ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

код полицијских и општинских власти

(СВРШЕТАК)

Ми смо и раније, говорећи о уређењу питања о пријављивању у француској полицији, тврдили, а и сада остајемо при томе, да се при оцењивању разних начина прикупљања података мора до детаља знати: колика је радна снага употребљена за тај целокупни посао, колики су издаци за њ потребни, како је уређен тај посао, па најзад и то, да ли би начин поступања једне био изводљив у другој држави, имајући на уму друкчије прилике и разнолико државно уређење. Г. Протић, међутим, није ни једном реч поменуо, како је у Енглеској и због чега је код њих боље; а већ за оно, што је за француску организацију казао, видели смо, да нема велике вредности, јер се оснива на непотпуним подацима и на погрешном тумачењу усвојеног принципа пријављивања. Према томе, њихова организација не може доћи у комбинацију,

нити може послужити г. Протићу као аргуменат све дотле, док не изнесе детаљније те добре стране.

Ради потпунијег објашњења потребно је, да подсетимо читаоце на наше излагање о организацији тога посла у белгијској и женевској полицији. Тамо смо нашли, да полиција мало има посла са прикупљањем пријавних података, али да је, крај свег савршенства у прикупљању (код прве то врше општински, а код друге финансијски органи), тај начин прикупљања компликованији и непрактичан за наше прилике, нарочито с обзиром на уређење или боље неуређење наших општинских власти. Као што се види, тај је принцип примљен у полицијама француског идиома, а врло је вероватно, да је он примљен и у Француској, односно, да је одатле и пресађен међу прве, као сродне по језику и по многим другим особинама. Тај факат исто тако баца са свим друкчију светлост на г. Протићево тврђење, и то у толико више, што о нашим резоновањима, приликом тог излагања, није проговорио ни једне речи.

Па и изнета замерка против генералног пријављивања, као да се њиме грађани у неку руку стављају под полицијски надзор, скроз је произвољна. Општим се пријављивањем баш на против иде на то, да се сумњиве личности издвоје од исправних, те да се само о првима води рачун. То се види из сваког нашег реда у расправи и ми се чудимо, да је г. Протић могао тако што да тврди. Најзад, како би се могло знати, које је лице сумњиво, а које не, ако не би постојала таква једна општа контрола, која пружа најлакше и најбоље могућности, да се власти увере у исправност својих грађана.

Као што је из нашег излагања познато, суд општине београдске створио је 1891. год. одељење за пријаву становништва под називом „статистичко одељење“ и да је установу овог одељења одобрила и Управа града Београда одлуком својом од 18. септембра исте године № 13496. Да би ово одељење могло располагати потребним подацима о кретању свог грађанства, а пошто постојећи законски пропис (§ 344. кр. зак.) није потпуно предвидео све случајеве, када појединци треба да се пријаве, суд је 31. октобра исте године издао на основу §-а 326. кр. зак. исцрпнију наредбу, којом је регулисао манипулацију пријављивања и предвидео и друге случајеве, када су појединци обавезни, да се пријаве, допуњујући тиме поменути законски пропис.

За минулих 25 година београдска полиција не само да није одступила од тог свог ранијег гледишта, већ је, на против, енергично потпомагала разним својим временским наредбама, да се пријављивање у овом *проширеном смислу* одржава и извршује, што се најбоље види из њених многобројних писмених наредба, од којих смо већи број поменули у својој књизи на 107. страни.

То гледиште су заступали и Министарство Унутрашњих Дела, а последњих година и првостепени суд, као прве надзорне власти за извиђање иступа по жал-

бама кажњених због непријава, јер у колико је нама познато они нису чинили до сада никакве примедбе на примену казне на основу тих наредба према грађанима, који се својој обавези нису одважали.

Сва та факта учинила су, да се не упуштамо у излишно доказивање, да ли општински суд и полицијска власт имају права, да издају такве наредбе и да оснивају такво одељење, већ да се поглавито обазремо на непотпуности тих одредаба и организације највише у административном смислу. Али г. Протић није био истог мишљења.

Он је из једног нашег пасуса у расправи, који се дотицао ових последњих напомена (види стр. 120.) и који гласи: „До сада код нас није постојала никоја одредба о томе, која су лица обавезна да се пријављују, а која не, те изгледа, да су сва лица у Београду дужна, да испуњавају ту обавезу. Међутим, ми из праксе знамо, да то тако не бива, а из раније помињаних одредаба у уређеним полицијама видели смо, да од тог правила и код њих има одступања“, — извео масу закључака супротних нашим. Он је на основу тога утврдио, да смо погрешно разумели смисао §§ 344. и 326. крив. зак.; да нисмо схватили дух поменутих законских прописа, нарочито првог, у погледу усвојеног принципа парциелног пријављивања и да су, према томе, сва наша излагања о начину, на који треба да се да законска форма одељењу за пријављивање, погрешна као што није тачно ни наше гледиште о измени и допуни §-а 344. Нешто за то, што је овом питању дао већи значај, но што га у ствари има, а много више за то што је овом нашем размимоилажењу основа правничко објашњење ових параграфа, морамо се потрудити, да дамо разлоге са којих му се не може одобрити, да чини овакве закључке.

Он тврди, да је наша законодавна власт усвојила принцип парциелног пријављивања, на супрот немачком — генералном по томе, што је наш законодавац у §-у 344. кр. зак. предвидео обавезу пријављивања само оних лица, која су дошла из другог места, а не и за стално настањене грађане. Ми смо, међутим, и раније тврдили, а и сада констатујемо, да те разлике у принципу генералног и парциелног пријављивања нема, да су законици свих нама познатих држава у погледу одредаба за пријављивање приближно једнаки с тога, што су у њима предвиђене одредбе генералног карактера које важе за целу земљу и да одредбе о пријављивању у извесном месту предвиђају, у колико то закон није учинио, према месним приликама и потребама дотичне полицијске или општинске власти.

Доказ о томе имамо у нашем излагању полицијског уређења Немачке, Аустро-Угарске и др. држава, а за Француску баш у личном признању г. Протићевом у његовом извештају, упућеном Министарству. Што важи за њих, потпуно се може односити и на наше законодавство, јер смо убеђени, да ни код нас нико не

може ставити под исте одредбе тако грдну диференцију у приликама и околностима, каква постоји у животу једне мале сеоске општине и многољудног Београда.

Али, у прилог овоме износимо и један нарочити доказ: 1899. године предложио је Министар Правде измену § 344. крив. зак. и како се из скупштинских бележака за ту годину види, овај законски пропис у пројекту је гласно овако: *„Ко какво лице у своју кућу прими...“* У својим говорима и Министар Правде и Министар Унутрашњих Дела бранили су ову измену, којом се ишло на то, да се без разлике пријављује свако лице, мотивишући то тиме, што се ове измене чине искључиво због Београда и да се оне неће ни примењивати строго по мањим општинама. Али, народни представници из унутрашњости, нарочито *с обзиром на сеоске општине* нису хтели примити овакву измену, већ су унели и речи *„из другог места“*, из којих г. Протић сада изводи напред поменути принцип.

Ако се хоће да зна намера законодавца, она је према овоме била, да се за Београд установи генерално пријављивање, као што то и стварно потреба изискује, за шта је најбољи доказ већ двадесетпетогодишње постојање обавезног општег пријављивања.

Али г. Протић иде својим тврђењем и много даље. Он, на супрот нашем излагању, одриче у опште право полицијској власти, да према месним приликама у извесном месту прописује на основу §-а 326. крив. зак. извесне нове одредбе о пријављивању, којих нема у закону и оглашује сваку такву наредбу за незакониту, налазећи, да се не може допустити ни у једној правно уређеној земљи, да полицијске или општинске власти могу по својој вољи путем наредба мењати и проширивати одредбе кривичног или ког другог специјалног закона.

Ако би ово било тачно, г. Протић би овим једним потезом збрисао „статистичко одељење“ београдске општине, које је основано пре толико година по наредбама, које се оснивају на §-у 326. кривич. закона; огласио би све досадашње полицијске и општинске наредбе за противзаконе и утврдио би незаконитост досадашњег полицијског и судског рада у погледу кажњавања тих законом непредвиђених случајева непријављивања, којих по нашем сазнању годишње има просечно на 60—70. Али, ваљда није потребно ни напоменути, да ствар ни из далека није у тако критичном стању, како би према оваквом његовом тврђењу изгледало.

Одредбу §-а 326. крив. зак. сматрамо ми за генерално овлашћење законодавне власти дато полицији и општинској власти, као представницима реда и безбедности у друштву, да, при овако разноликим и испреплетаним друштвеним односима, који се сваки даном мењају и и све већма умножавају, — имају права, да прописују наредбе са општом законском обвезом и дејством, у колико какав случај не би био предвиђен другим законским наредбама.

Без таквог права полиција би изгубила свој *raison d'être*, јер не би била у могућности, због оскудице позитивних законских одредаба, у многим случајевима да сачува потребан ред или огањује безбедан живот и неповредност имаовине појединаца, што је један од њених безусловних задатака свагда и на свакоме месту. Такво законско овлашћење има свака полиција на страни, па га има и наша према природи својих послова.

Тај законски пропис даје, по нашем уверењу, права полицијској власти, да издаје и наредбе за пријављивање грађанства *„у смотрењу реда и безбедности“*, пошто смо напред утврдили, да полицијско делање у овом питању спада у област опште сигурности. Само се те наредбе морају кретати у границама, у колико нису предвиђене позитивним законским одредбама, са којима не смеју стајати у контрадикцији, јер се тек у том случају може сматрати, да су ове полицијске одредбе *са свим нове одредбе*.

Оваквим својим радом полицијска власт нити мења законски смисао, нити га *ароизвољно* проширује, већ то чини по пуном праву на основу генералног законског овлашћења, које би било илузорно, ако би се објашњавало на онај начин, као што то чини г. Протић.

Са правничког је гледишта то толико јасно, да није потребно износити и друге аргументације. Ну, да би ствар у сваком погледу била јасна и рашчишћена и да не би и даље постојала установа, која је заснована на погрешном законском разумевању, ако би било тачно гледиште г. Протићево, ми смо вољни да одмах ставимо питање уредништву „Полицијског Гласника“ са молбом, да нам у рубрици *„Поуке и обавештења“* да службеног одговора на ово:

1., Сматрали Уредништво, да се §-ом 326. крив. зак. могу прописивати полицијске наредбе о пријављивању грађанства за оне случајеве, који претходно нису предвиђени у осталим позитивним законима, или не?

2., Ако сматра, да би такве наредбе биле незаконите, како оно објашњава постојање „статистичког одељења“ у београдској општини и досадашњу праксу полицијских власти, по којој је она на теривала грађане да се пријављују, па их чак и кажњавала у противном случају, и

3., Шта мисли Уредништво да би у томе случају требало урадити, односно појединачно досуђених и наплаћених казна појединих лица, који су за ово време неправично и незаконито осуђени и кога сматра за одговорног за све то?

Ово је потребно у толико пре, што би се путем оваквог објашњења можда спасли грађани за у будуће од даљег кажњавања и кињења због непотребног пријављивања. Нека та објашњења гласе како хоће, тек ми искрено изјављујемо, да не бисмо желели, да будемо у положају оног лица, које би убеђено г. Протићевим објашњењем намерно пропустило, да пријави извесно лице и тиме се изложило казни, па ма употребило и сву његову правну аргументацију.

Том објашњењу не придајемо толико важности у погледу уређења тог одељења за пријављивање у колико то чини г. Протић. Не чинимо то с тога, што сматрамо, да је са свим споредна ствар, да ли ће се одељење установити путем полицијских наредба, при чему и сада остајемо, или путем законодавним. Главни је, по нашем мишљењу, да се стекне уверење, да је такво одељење потребна и корисна установа, а кад се то зна, није тешко изабрати законити пут за његово установљење. На ово смо више узгред скренули пажњу, док му г. Протић придаје највећи значај, што је, верујемо, такође погрешно.

А сада да се вратимо цитираном ставу. На супрот објашњењу г. Протићевом, њега треба разумети тако, да код нас полиција није предвидела пријаву: дипломатских представника страних држава и њихове послуге, активних официра, жандарма и војника, лица која болују у болницама или станују по интернатима и азилима, осуђеника по казним заводима и по другим затворима и т. д. и т. д. Ове административне одредбе предвиђене су код добро уређених држава, а у интересу што бољег и тачнијег извођења овог питања у нас, ми смо скренули пажњу на њих, о чему смо доцније нарочито и говорили. Оваквим погрешним објашњавањем овога са свим јасно написаног става г. Протић нас све више убеђује у то, да он није озбиљно ни прочитао нашу расправу, јер се иначе никако не да објаснити, откуд тако мало верзираности у ономе, чега има у књизи.

Овим завршујемо свој одговор и ако бисмо се могли дотаћи и неких споредних замерака и резоновања г. Протићевих, као што су замерке о стварању одељења за пријаву, коме би се као покушају противио закон о устројству Управе града Београда; затим о његовом предлогу измене §-а 344. крив. зак. и т. д. који су самим досадашњим излагањем и њиховом слабом одбраном и без нарочитог објашњења лишени сваке стварне вредности.

На крају морамо од своје стране учинити још једну замеску г. Протићу, као нашем старијем колеги. Када је поред мотива за писање критике истакао и то, да ће наш рад подржи стручној оцени, ред је био да подједнаку пажњу обрати како на рђаве тако и на добре стране, ако их има, те да критика не изгледа пристрасна и тенденциозна, изношењем само онога, што по њеном мишљењу ваља напасти. Нама можда и није стало до тога, али таква појава, да се радницима, који се труде да у нашим нерасветљеним полицијским питањима учине кораке, ради њиховог разрешавања и усавршавања, чине неоправдане сметње и да се у место ободравања предусретају овако саркастичним оценама, налазимо, да неће добро утицати на остале младе раднике, које наша служба и сувише потребује.

Васа Лазаревић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Г. Стеван Панџић, писар среза жичког, пита:

„Глиша Шљивић заступник општине милочајске, 16. новембра 1906. год., поднео је тужбу суду општине милочајске и тражио, да суд осуди општинског дужника — масу Алексија Павловића, из Милочаја, на плаћање дуга општини по облигацији, од 24. јануара 1882. год. у суми од 130,57 дин. са 10% интереса, по којој је рок плаћања истекао 24. јануара 1883. год. и суд је пресудом својом од 21. новем. 1906. год. № 140, дотичну масу осудио, да маса плати дуг у 130,57 дин. са 10% интереса, од прошлог рока до наплате. — не узимајући у обзир: што суд није надлежан за пресуђење овога спора као поверилац; што тужилачка страна, није поднела уверење надлежног пореског одељења да је пореза плаћена, па тек тада да интерес досуђује; и што је интерес, још пре 15 година достигао главницу и по закону престао да тече.

Такву пресуду, суд је саопштио стараоцу дотичне масе и како се овај није жалио, то је суд акта и пресуду послао полицијској власти на извршење из непокретног имања, пошто маса нема покретности.

Полицијска власт, на ову незаконитост општинског суда, није се освртала, већ је извршен део масеног имања, изложила продаји. Маса је на продају изјавила жалбу, но суд је продају одобрио и купац новац положио, те тако према пресуди, треба да се наплати интерес, који износи три пута више од главнице, до дана изрицања пресуде.

Молим уредништво за објашњење:

Је ли пресуда општинска законита или није, и ако није, сме ли као таква остати и по њој наплату полицијска власт извршити, — а ако не сме, ко је надлежан, да се сада упушта у оцену правности или неправилности пресуде, те да исту преиначи или поништи, кад је она сама по себи постала извршна, услед неизјављене жалбе, и како је најправилније да се у овом случају поступи, а да се не дође до одговорности по § 127. кривич. закона“?

— На ово питање одговарамо:

Пресуда није незаконита по ономе основу, што је судио општински суд оне општине, која се јавља као поверилац, јер општински суд није сопственик општинске имовине, нити се он јавља ту у улози општинског заступника, него је у улози судске власти а у границама своје надлежности судио појављени спор између двеју парничних страна.

Исто тако пресуда није незаконита ни по ономе основу, што је досуђен интерес и за оно време, за које по закону не би могао припасти, због застарелости, јер се на застарелост у приватно правним одношајима не гледа по званичној дуж-

ности, него се узима у обзир само онда, кад то једна од интересованих страна истиче.

Према овоме, полицијска власт нити је била надлежна, нити је смела да мења ову пресуду нити да откаже њено извршење, него је морала да приступи наплати досуђене суме онако, како пресуда гласи, кад је она постала извршном услед неизјављене жалбе у законском року.

Сва што по овој ствари може бити то је, да маса тужи свога стараоца за пропуштену старалачку дужност, и да тражи од њега накнаду штете, коју јој је нанео оваквим својим радом.

Општински суд може одговорати само за повреду чл. 82. закона о порезу, ако порез није плаћен у своје време.

II.

Суд општине д. б. речке, актом својим Бр. 707, пита:

„Пошто сада механције плаћају механски акцис према кирији, и акцис се не издаје под аренду као што је до сада било, да ли онда они имају право наплате акциса од оних лица, која на општинским заветинама крчме пиће.

Ако на ову наплату не би имали право кафеџије и механције, да ли би имао општински суд“?

Моли се уредништво за потребно обавештење“.

— На ово питање одговарамо:

Тачком 2. уредбе о акцису од 6. јуна 1840. год. К№ 307. и толковањем ове од 6. јула исте године В№ 216., утврђено је, да акцис општини плаћају и они, који пиће крчме којим му драго начином, сем панађура.

Ова се такса наплаћивала према количини пића у смислу чл. 5. исте уредбе.

Изменом пак, ове уредбе од 7. марта 1907. године, укинута је наплата акциса по количини пића, и одређена по кирији механа и кафана.

Према томе и од оних, који на општинским, црквеним и манастирским прославама и заветинама крчме пиће у смислу чл. 29. уредбе о механама и кафанама, може се наплаћивати акцис према кирији, коју плаћају општини, цркви или манастиру за место где им је шатра, ако ову у опште плаћају.

Ако кирију у опште не плаћају за места, на којима крчме пиће, онда се ни акцис не може наплаћивати, јер нема кирије као основице за изналагање количине, коју треба наплатити.

Акцис овај припадао би општинској каси, а не механцијама и кафеџијама.

III.

Суд општине дубничке, актом својим Бр. 854, пита:

„Догађа се, да поједини грађани ове општине продају свој кукуруз или пшеницу, од свога берићета, без кантарског премера — квантум — ђутуре — појединим купцима.

Моли се уредништво за обавештење: да ли ови продавци треба да плате општини кантарију кад премер није вршен,

и ако треба, како ће се наплата извршити, кад се не зна количина продате робе“?

По члану 1. закона о општинској мерици и чл. 1. правила за извршење његово од 6. марта 1896. г. ПБр 8959, мерина се наплаћује само на ону робу, која се прода по тежини или запремини (на килограм или литар).

Роба, која се продаје укупно — ђутуре — без мерења у опште, не подлежи плаћању таксе за мерину.

Према томе, и у случајевима, о којима је овде реч, не може се наплаћивати такса од продаваца берићета на ђутуре.

IV.

Деловођа општине преображењске пита:

„Пресудом ово општинског суда, осуђен је Таса Митић, из Д. Требешинца, да плати Младену Митићу из истог села 185,25 динара на име дуга и таксе.

За наплату овога дуга, ово општински суд, узео је у попис две дужникове њиве, па списак пописаних њива, пресуду и сва акта послао начелнику среза пчињског на извршење. Срески начелник питао је суд за терет и тек да одреди продају, али дотичних акта нестане из канцеларије и за то се продаја и наплата дуга није могла извршити.

Поведену кривичну истрагу за крађу ових акта, срески начелник је решењем прекинуо, које је решење и прв. суд одобрио и за то је срески начелник сва акта вођење кривичне истраге послао овоме суду да од дужника дуг наплати.

Код овога суда није остављен препис пресуде, нити постоји протокол суђења одакле би се ова пресуда могла копирати и по истој дуг наплатити. Међутим у овим актима постоји званичан акт као јавна исправа којим је срески начелник питао суд за терет, а у коме изриком стоји: да Таса Митић има плаћати, Младену Митићу 185,25 дин. на име дуга и таксе, и да је он за наплату овога дуга узео у попис две дужникове њиве, за тим иде даље попис. У истим актима стоји и извештај овога суда, којим се тврди да је ова пресуда и сва акта заједно са списком послата начелнику среза пчињског на извршење.

Сада настаје питање: шта би се по овоме предмету требало да уради и како да се дуг од дужника наплати. Управо, да ли има довољно доказа да је ова парница суђена и пресуђена и да ли се јасно види, да је Таса осуђен да плати Младену 185,25 дин., и да ли би могао суд на основу ових званичних података поново дужниково имање да узме у попис т. ј. само други попис да начини па тај попис да пошаље среском начелнику да пописато имање прода и дуг наплати или би требало овај спор поново на основу постојећих доказа пресудити. Даље, да ли би се могло досудити повериоцу на основу § 823. грађ. зак. и 12% годишњег интереса од дана када је дужник дужан био повериоцу дуг платити“.

— На ово питање одговарамо:

Кад се из оног акта среске власти, којим је питан првостепени суд о тере-

тима на имању осуђеног Тасе, види, да је пресуда постојала, и да је била извршена, јер је приступљено извршењу; кад се одатле види сума дуга и досуда; и кад се све ово утврђује и извештајем општинског суда, који је у своје време послат средској власти, онда не би било разлога, да се одустане од извршења ове пресуде и приступа новом суђењу.

Такво би поступање било и опасно у свима оним случајевима, где је о дугу постојала приватна исправа, па и она са пресудом украдена, те тако повериоцу не би остајала могућност да дуг и по други пут докаже.

На против, кад је полицијска власт већ била приступила извршењу наплате, она треба да је до краја изведе, у које јој име треба вратити акта.

Ако би се осуђени жалио на продају имања, суд би том приликом ценио и то да ли је постојање осуде довољно утврђено оним, што се у актима налази.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Ноћу између 26. и 27. прошлог месеца познати лопов украо је из затворене собе једну брзометну пушку Бр. 208. жандарму Јовану Савићу, који је на служби при багданској железничкој станици, за време док је Јован био на перону пред станицом ради дочека возова. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да потраже крађевца и крадену пушку и о резултату тражења известе начелство округа моравског с позивом на акт Бр. 6193.

О Б Ј А В А

Илија Томашевић — Драшковић, земљоделец из села Дугог Дола, среза косаничког, који има да одговара за убиство и опасну крађу, одметнуо је се испод власти у намери да чини казнива дела. Илија је родом из Црне Горе, стар 18 година, средњег раста, косе смеђе, у лицу плав, носав, на себи има гуњ и чакшире од црног сукна, на глави шајкачу а на ногама опанке.

Начелство округа тоничког на основу чл. 8. и 9. закона о јавној безбедности и § 243. кривичног закона позива Илију да се у року од 20 — двадесет дана, од када ова објава изађе у „Српским Новинама“ пријави најближој судској или полицијској власти с позивом на акт Бр. 4719. Ако се у остављеном року не пријави ниједној власти начелство ће га огласити за хајдука.

Бр. 4719. Из канцеларије начелства округа тоничког 4. јула 1908. год. у Прокупљу.

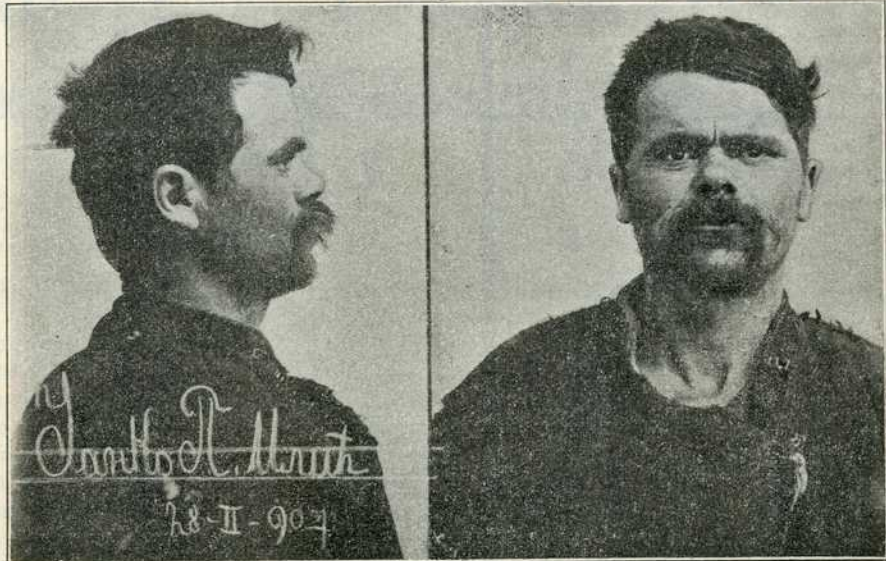
У Х В А Ћ Е Н

Селимир Ђорђевић, земљоделец из села Црљенца, среза млавског, чију смо потерницу и фотографију изнели у 26. броју нашег листа, ухваћен је, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

П О Т Е Р Е

Јанко П. Илић, осуђеник пожаревачког казног завода, родом из Батинца, среза параћинског, ноћу између 14. и 15. овог месеца побегао је из Љубичева, где је био упућен на рад, поневши са собом пушку чувара љубичевске економије. Јанко је стар 38 година, средњег раста, очију угаситих, косе црне; од особених знакова има: а.) друга и трећа фаланга

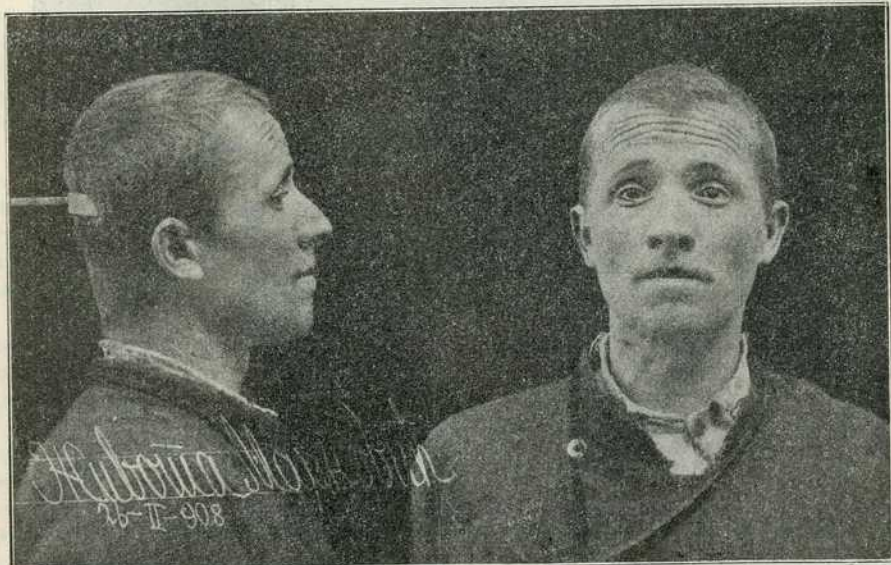
фаланзи, левог палца и б.) белегу од посекотине неправилног облика, величине 1·5/1 см., за 2 см. изнад главе леве обрве. На осуди је био због крађе, а и раније је осуђиван због крађе. Износени његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га енергично у својим домањима потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи пожаревачког казног завода с позивом на депешу Бр. 1719.

десног какипрета одсечене, и б.) брадавицу, величине зрна од сочива, за 2 см. у десно и испод десне подзрве. На осуди је био због опасне крађе, а и раније два пута осуђиван због крађе. Износени његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи пожаревачког казног завода с позивом на депешу Бр. 1818.

Живота Марковић, осуђеник пожаревачког казног завода, родом из Раниловића, среза космајског, ноћу између 6. и 7. овога месеца побегао је из Љубичева, где је био

Живота Живановић, земљоделец из Лугавчине среза подунавског, који је још пре неколико година побегао у Аустро-Угарску као војник, вратио је се пре извесног времена у Лугавчину и 5. ов. м-ца извршио опасну крађу. Одмах по извршењу дела ухваћен је од општинске власти и притворен, али је 6. ов. месеца пробио цанцу и побегао. Живота је стар 31 годину, високог раста, црномањаст, очију црних, брија се; на себи има банатски кожух без рукава, панталоне, на глави црн slamни шешир а на ногама опанке. При себи има загранични пасош који гласи на име Недељка Миловановића, из Делиблата. Позивају се све полицијске

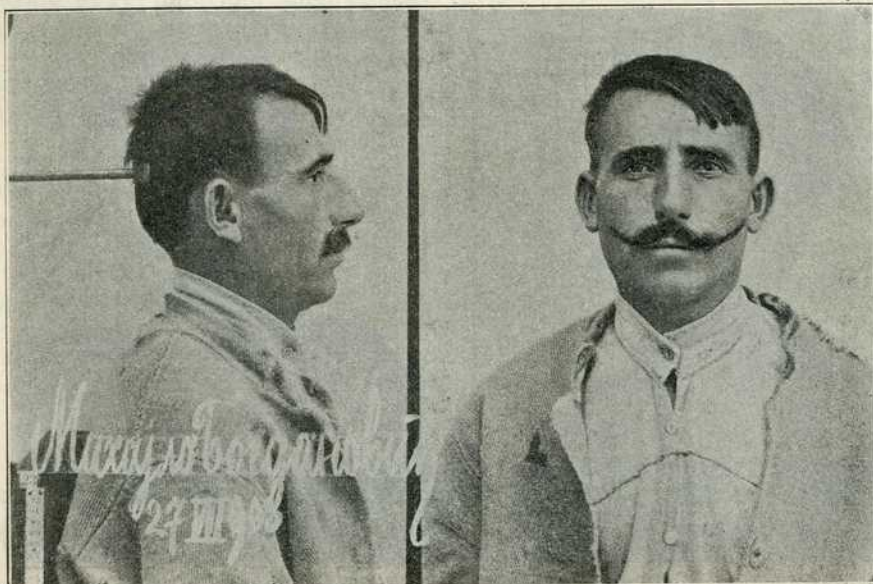

упућен на рад. Живота је стар 31 годину, средњег раста, очију жућкасто-зелених, косе и бркова плавих; од особених знакова има: а.) белегу од посекотине, у облику праве линије, правца косог, величина 2 см., на првој

и општинске власти да га у својим домањима потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза подунавског с позивом на депешу Бр. 10673.

Михајло Богдановић, осуђеник београдског казненога завода, родом из Великог Мокрог Луга, среза врачарског, 14. овог месеца побегао је са осуде као слободњак. Михајло је стар 31 годину, средњег раста, очију жућкастих, косе и бркова црних; од особених знакова има: а.) у оба ока ситне црне пеге; б.) слабоочну ћелавост и в.) младеж, величине зрна од сочива, за 6 см. у десно од леве сисе. На осуди је био због крађе стоке а осуђен је

бркова црних; од особених знакова има: а.) белегу од посекоштине, неправилног облика, величине 2/1 см., на трећој фаланзи левог кажипрета, страни антеријорној; б.) по лицу роав; в.) ожиљак од ране, величине 3/2 см., за 1 см. изнад средине леве обрве; г.) ожиљак од ране, облика троугла, величина 3/4 см. на средини левог образа; д.) ожиљак од ране, неправилног облика, величине 2/1 см. на горњем делу потиљка; њ.) младеж величине кукурузног

пресудом првостепеног суда за град Београд од 21. јануара 1904. године Бр. 1927 на седам (7) година робије у лакој окову. Раније је осуђиван у 1897. години на осам (8) година робије у лакој окову због разбојништва. Износећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га енергично потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи београдског казненог завода с позивом на акт Бр. 3884.

Драгомир Станковић, осуђеник београдског казненога завода, родом из Сибице, среза

зрна, за 11 см. изнад леве сисе и за 8 см. у лево од медијане; е.) ожиљак од ране, неправилног облика, величине 14/11 см., на левом рамену и ж.) кажипрет, домали прет и средњи прет на обе ногама деформисани и неразвијени. На осуди је био због прости крађе, а осуђен је пресудом првостепеног суда за округ београдски од 27. јануара 1907. год. Бр. 2773, на четири године робије. Раније је осуђиван у 1900. години на две године робије због опасне крађе. Износећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи

космајског, 7. овог месеца побегао је из Топчидера као слободњак. Драгомир је стар 26 година, средњег раста, очију угаситих, косе и

београдског казненога завода с позивом на акт Бр. 3776.

Бећир Трајковић и **Шаћир Меметовић** — „Азаман“, Цигани из села Лукова, среза пчињског, који имају да одговарају за убиство, побегли су пре неки дан из места пребивања чим су сазнали да их власт тражи. **Бећир** је стар 35 година, средњег раста, малих црних бркова, на једној руци мали прст му је до пола одсечен; **Шаћир** је стар 50 година, високог раста, косе и бркова црних. Оба имају на себи поцепано сукнено одело, а по занимању су плетари. Нека их све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађене стражарно спроведу начелнику среза масуричког с позивом на денешу Бр. 5826,

Панта Костић, хотелијер, из Пожаревца, решењем начелства округа пожаревачког од 7. јуна тек. год. Бр. 10024 стављен је под кривичну истрагу и притвор због утаје, али ни до сада није пронађен, јер је по сазнању да га власт тражи отумарао из Пожаревца. Панта

Панта Костић.

је стар 36 година, средњег раста, добро развијен, у лицу црномањаст, косе и бркова црних, брија се. Износећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га у својим домаћима потраже и пронађеног спроведу начелству округа пожаревачког с позивом на акт Бр. 11869.

Илија Радојичић, земљоделац из Иванове Куле, 17. прошлог месеца убио је из пушке Милана Краговића, војника II пешад. пука, па по извршењу дела одмах побегао. Илија је стар 36 година, високог раста, косе и бркова смеђих, у обе руке мало сакат; од одела има на себи гуњ и чакшире од сукна, на глави шајкачу, а на ногама опанке. Позивају се све полицијске и општинске власти да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза косаничког с позивом на денешу Бр. 7941.